

Aby taky ne, když napadnul sníh a umrzlo!

Sice se mi vůbec nechtělo vstávat, ale jakmile jsem otevřela okno a zjistila, že venku je SNÍÍÍÍH a lidem to pod botama při chůzi křupe, obratem se to změnilo. A hned mi bylo jasné, že dneska teda do práce dřív nepřijdu. Naopak. Ale divíte se? Sníh miluju a tuhle zimu bylo dohromady asi pět vloček. Těšila jsem se ven s čoklidama jak malej harant.

Takže honem. honem. Umejt, oblíknout a mazat. A ještě před tím ovšem pomudlat roztomilý ohaříky a podrbat jim pupíky, páč přesně o tohle si řekli. No tak to se musí, takovou žádost nelze odmítnout. A asi na oplátku za to jsem měla velehodný pejsky. Taliprtka se teda hrnula ven se stejnou vehemencí jako já, tak to jsem jí musela sdělit, že ani náhodou, že sníh nerovná se anarchie, alébrž i dnes se vychází z domu civilizovaně.

Zamířili jsme na louku a měli jsme ji jen pro sebe. Což bylo výborný, protože Tali dneska neběhala vítězný kolečka, ale pravděpodobně inspirována průběhem Sabiny, poletovala v obřích kruzích. Důvod k lítání jim oběma dalo to, že jsem vytáhla z kapsy torzo žužlobalonku a oslíka a čutala jsem jim to prostorem. Líтали tam nadšeně jak pomatenci zato já se skorem nehnula z místa a jen jsem vyčutávala. Tali sice měla tendence občas, že by si s oslíkem zaběhli zkontrolovat rybníčky a potůček a rákosí a..... ale já jsem si řekla, že tam nemusí chodit štrachat každý den a chtěla jsem, abychom byli pro dnešní ráno fšící pohromadě. Takže jsem vždycky tichounce pískla a ona přiběhla zpátky s oslíkem v hubě a kopýtkama z huby ven. Tím, jak už se Tali dokáže ovládat, se dá pořádně vykopávat na střídačku, hezky spravedlivě. V jednu chvíli se na nás přišel podívat pejsek ze sousedství, ale vůbec nechápal ničehož. Proč vykopávám ty hračky? A proč ohařiska vystřelujou do prostoru, drapsnou hračku, zakroužej a běžej zpátky a tak to celý dokola? Vrtěl tam hlavičkou ze strany na stranu, jak je při tom pozoroval a vypadalo to tím pádem, že navíc nechápavě kroutí makovicí. Chvíli nás pozoroval - bez toho, že by ho ti dva zaregistrovali vůbec □ - a pak odcupital někam do tmy za páníčkem. Ohaříkům to bylo buřtik, ti ho fakt snad ani nezaregistrovali.

Nu", ale nejen lítáním živ jest ohař, chtělo by to taky vykonat nějaký ty potřeby, když jste si rozhejbali střeva.", pravila jsem jim a oni hezky spořádaně odevzdali hračky. Rumíček se balonkem pěkně trefil do nastavenýho pytlíku, Tali se to s oslíkem ne a ne podařit. Tak jsem ho tam nakonec dala já, ať nejni madáme frustrovaná z toho, že jí to nevychází - což se jí

občas stane. Jak je pomatená a zbrklá, tak jí některý věci nejdou tak precizně, jak by bylo zapotřebí a jí to opravdu frustruje, že se jí to nedaří. A frustrovaná Tali, to je něco co nechceme, páč poté potřebuje svou frustraci vybít. A vždy nějakou hovadinou. Takže ne: “Já to radši uklidím a zkusíme to jindy.”, pravila jsem jí. Jako na povel oba po odevzdání hraček naráz splnili svoje povinnosti a já mohla zcela jednoduše jen houna uklidit a poté jít, abych tak parafrázovala starou reklamu na šampon ☐ . A šli jsme se už jen tak cournout.

Tali se začala podle mně trochu podepisovat, takže to vypadá, že hárání se blíží ve standardním termitu, tedy v druhý půli března. Stejně svědomitě si čte vzkazy, asi aby měla co nejlepší přehled. Jak jindy nemá čas, tak teď se zasekne nad nějakým místem a čte a čte. Zatímco Rumíček už to tam má dávno prostudovaný, ona ještě furt dočítá. Možná proto, že jí to čtení nejde a musí si slabikovat ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ .

Obešli jsme to tam u nás a já už nechala na nich, jestli se jde domů a nebo ještě ne. Nebývala bych bývala proti, ale oni svorně oba zamířili domů, tak jsem je poslechla ☐ ☐ . Byla to supr zimní prochajda a myslím, že jsme si ji všichni tři užili stejnou měrou.